

РЕШЕНИЕ

№ 2197

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **905** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителните директори Л. Ч. и А. К., срещу Решение от 17.12.2020 г., постановено по н.а.х.д.№12492/2020 г. от СРС, НО – 95-ти състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р-10-476/31.08.2020 г., издадено от зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което за извършени пет нарушения на чл.19,§1 в частта „лица с ръководни функции“, предл. второ в частта „уведомяват компетентния орган“, б. „а“, във вр. чл.19, § 1, ал.2 и ал.3, във вр. чл.19, § 8 от Регламент (ЕС) 596/2014 на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ за всяко едно от нарушенията в размер по на 1 000 лева на основание чл.23, ал.2, т.1 от Закона за прилагане на мерките срещу пазарни злоупотреби с финансови инструменти /ЗПМПЗФИ/.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е незаконосъобразно като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не е обсъдено възражението за нарушение на чл.42, т.5 и чл.57,а.1, т.6 ЗАНН – не е посочено коя от четирите хипотези на чл.19,§1 ,ал. 1, б.“а“ е

нарушена. Не е установено извършването на сделки за собствена сметка на дружеството. Нарушено е правото на защита поради непредставяне на всички документи. Релевира се довод за приложението на чл.28 ЗАНН.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Г. оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения са изложени в представените писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата и моли съдът да потвърди въззивното решение.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на предоставените му правомощия.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя С. П.. Установено е, че във връзка с писмо от [фирма] до КФН е извършена проверка на [фирма]. Проверката констатира, че на 18.02.2020 г. дружеството е сключило пет сделки с емисията акции с ISIN BG11ASASBT10 от капитала на [фирма]-емитент към която дата [фирма] е било член на надзорния съвет на [фирма]. И по петте сделки касаторът е продавач като по първата сделка са били продадени 2 400 акции на стойност 31 200 лв., по втората - 3 672 акции, на стойност 47 736 лв., по третата - 1 128 акции, на стойност 14 664 лв, по четвъртата - 8 122 акции на стойност 105 586 лв. и по петата сделка - 133 акции, на стойност 1 729 лв. Административнонаказващият орган е приел, че с действията си касаторът е нарушил разпоредбата на чл.19, §1 , ал.1 в частта „лица с ръководни функции“, предл. второ в частта „уведомяват компетентния орган“, б. „а“, във вр. чл.19, § 1, ал.2 и ал.3, във вр. чл.19, § 8 от Регламент (ЕС) 596/2014.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството.

Този извод е правилен и решението на въззивната инстанция не страда от твърдените в касационната жалба пороци.

Неоснователно е оплакването за допуснато съществено процесуално нарушение. Като такова се сочи непредявяването на писмото, вх. № 09-6-24/13.03.2020 г. от [фирма].

Липсва законово задължение нарушителят да бъде запознат с този документ, поради което в хода на административнонаказателното производство не е допуснато твърдяното процесуално нарушение.

Неоснователно е оплакването за нарушение на чл. 42, т.5 и чл.57,ал.1, т.6 ЗАНН. Като такова се сочи непосочването в НП коя от четирите хипотези на чл.19, § 1, ал.1, б. „а“ е нарушило дружеството. Нормата на чл.19, §1, ал.1, б.“а“ от Регламент (ЕС) 596/2014 определя, че уведомление на компетентния орган се дължи за всяка сделка, извършена за тяхна собствена сметка, свързана с акции или дългови инструменти на този емитент, или със свързаните с тях деривати или други финансови инструменти. От съдържанието на изложената фактическа обстановка в НП недвусмислено се установява, че се касае до сделки с акции, а не за сделки с дългови инструменти, свързаните с тях деривати или други финансови инструменти.

Доводът за недоказаност на нарушението също е неоснователен. От събраните доказателства се установява, че именно касаторът е продавач и по петте сделки. По делото не са представени доказателства, които да обосноват извод в обратна насока.

Неоснователно е искането за приложение на чл.28 ЗАНН. В тази насока въззивният съд е изложил подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя напълно и не счита за необходимо да преповтаря.

С оглед гореизложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на делото и въз основа направеното искане и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във връзка с чл.221, ал.2 АПК Административен съд София-град,XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.12.2020 г., постановено по н.а.х.д.№12492/2020 г. от СРС, НО – 95-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :